

ע"פ 24020/11/17 - פלוני נגד מדינת ישראל

בית המשפט המחוזי נצרת

ע"פ 24020-11-17

כבוד סגנית הנשיא, השופט אסתר הלמן - אב"ד כבוד השופט יפעת שיטרית כבוד השופט
סאאב דבור
פלוני
המערער

נגד
מדינת ישראל
המשיבה

ערעור על פסק דיןו של בית משפט השלום בנצרת (כב' השופט

דילת שרון גריין) בת"פ 45260-10-14

nocchim: בשם המערער: עו"ד גבי שמואלי

בשם המשיב: עו"ד אילת פלניצקי

המערער בעצמו

פסק דין

השופט סאאב דבור:

1. בפניו ערעור על פסק דיןו של בית משפט השלום בנצרת (כב' השופט דילת שרון גריין) בת"פ 45260-10-14. הערעור מתיחס, הן להכרעת הדין (נושאת תאריך 25.05.17, החובקת בתוכה גם החלטה אודות טענת "הגנה מן הצדק") והן לזר הדין, כפי שניתן ביום 26.09.17.

עובדות כתוב האישום והעבירה המיוחסת למערער

2. מעובדות כתוב האישום עולה, כי בתאריך 11.8.14 סמוך לשעה 20.00, הגיע המערער לביתה של הגב' ל.ל. (להלן: "המתלוננת"), שהייתה בעבר בת זוגו של המערער. המתלוננת הכניסה את המערער לביתה כדי שימסור חפצים לבעת המשפטף, אך המערער פנה לבן הזוג הנוכחי של המתלוננת, מר

עמוד 1

ש.ג. (להלן: "המתلون"), ובין השניים התפתח דין ודברים, במהלכו ככה המערער את המתلون באגרופים בפניו וקרע את חולצתו. מעשו של המערער גרמו למתلون - המתו מה מתחת לעינו השמאלית, נפיחות בשפה העליונה ושריטה בכתפו הימנית.

3. בהינתן מasad עובדתי זה, יוכסה למערער עבירה של **תקיפה הגורמת חבלה של ממש** - מכוח הוראת סעיף 380 לחוק העונשין, התשל"ז - 1977.

ההלים בבית המשפט קמא

4. בפני בית המשפט קמא, כפר המערער באחריותו לביצוע מעשה העבירה וטען להגנתו, כי - אמנם, הוא היה במקום ובזמן הרלוונטיים, כפי הנකוב בעובדות כתוב האישום, אולם, המתلون הוא זה שתקף אותו באמצעות אגרופים, אף הפilo לכיוון המדרכות, כאשר פועלו של המערער בא לידיו ביטוי באקט של הגנה מפני מעשה התקיפה של המתلون.

המערער לא התכחש לחבלות שנגרמו למתلون. יחד עם זאת, הוסיף וטען, כי לא הוא גرم להן, וכי הוא עצמו נחבל.

עוד, העלה המערער טענה מקדמית בדבר הגנה מן הצדקה, לגבי הסכמים, כי - זו תידון ותוכרע במסגרת הכרעת הדין.

5. לאחר שנזקק לכל העדויות והראיות שבתיק, בית המשפט קמא הוציא מתחת ידו הכרעת דין מנומקת לפיה - הוא הרשיע את המערער בעבירה אשר יוכסה לו בכתב האישום, תוך דחיתת ההטינה בדבר "הגנה מן הצדקה". בהמשך, נוצר דין של המערער והושטו עליו עונשים אלה:

1. מאסר על תנאי לתקופה של ששה חודשים והתנאי שלא יעבור כל עבירות אלימות פיזית במשך 3 שנים;
2. פיצוי למתلون בסך 1,500 ₪;
3. קנס על סך 2,000 ₪.

nymoki הכרעת הדין של בית המשפט קמא

6. כאמור לעיל, בפני בית המשפט קמא נפרסו ראיות הצדדים. סופו של יום, בהכרעת דין מנומקת מיום 25.05.17, הרשיע בית המשפט קמא את המערער בעבירה המוחסת לו בכתב האישום תוך דחיתת

טעنته בדבר הגנה מן הצד.

.7. בהכרעת הדיון, עמד בית המשפט קמא על מגוון העדויות אשר נשמעו בפניו. כמו כן, הוא בבחן את המוצגים אשר הוגשו לתיק בית המשפט ולאחר מכן וטריא ועל רקע התרשםו הישירה מהעדים אשר העידו בפניו, מצא לאözץ את עדויות התביעה ולהעדיין על פני אלו של ההגנה.

.8. בית המשפט קמא התרשם מאמינותו של המתلون. כפי קביעותו של בית המשפט קמא, עדותו של המתلون שיקפה את ההתרחשויות כהוועית ללא כחלה ושרק. תיאורייו היו מידתיים והוא תיאר את חלקו של המערער בדיקות כפי שאירע בפועל, ללא כל נטייה להקצין /או להעליל על המערער. תיאורייו היו עקביים, רציפים ובהירים, אף במהלך חקירותו הנגדית הארכאה. אולם, בעדותו של המערער נמצאו או אלו אי-דיוקים, ארך - ענן לנו בסתרות שלויות שאין פנימיות ו/או ממשיות. בנוסף, עולה בקנה אחד עם עדותה של המתلونת עם הממצאים האובייקטיביים האחרים הקיימים בחומר החקירה.

בסוף יום, בית המשפט קמא, התרשם ממהימנות העד והעניק לעדותו את מלא המשקל הראיתי וקבע, על סמך דבריו, כי האירועים, מושא כתוב האישום, התרחשו באופן שתואר על ידו.

באשר לטענה לגבי קיומה של היכרות קודמת בין המתلون לשוטר מ' וניגוד עניינים ופגם בהליך בהקשר זה, המתلون סייר אודות היכרות זו, וمعدותו עולה, כי אין בין השנים חברות הדזקה/משמעות ו/או היכרות עמוקה.

בית המשפט קמא היה ער לטיב היחסים הקיימים בין הדמיות השונות המעורבות בסיפור המעשה ואף זההיר את עצמו, כי "המשלש הרומנטי" העומד בבסיס האירוע דכאן מצריך תשומת לב מיוחדת ודקדקנית בטרם קביעה ממצאי-עובדיה. (ראה סעיף 8 להכרעת הדיון).

.9. כך גם ביחס לעדותה של המתلونת. בית המשפט קמא, קבע, כי זו האחونة הותירה רושם אמין, בציינו, כי, היא נפרדה מהמעערער על רקע אלימות פיזית ונפשית קודמת לפניה וכי - היא סיפרה את השתלשות האירוע באותו ערב, תוך שהיא נצמתה לאמת באופן דזוקני; כל זאת חרף הטראות שהותיר בה אותו אירוע קודם. בית המשפט הוסיף וקבע, כי המתلونת ד"קה בדבריה, ולא העכימה את חלקו של המערער בשום שלב. בגיןוד לטענות ההגנה, בית המשפט קמא לא גילה סתרות מהותיות לאורך חקירתה הנגדית הארכאה של המתلونת. לצד אי-דיוקים קלים, שהם תולדה טبيعית לכל עדות ביחס לဧור טרואומטי (שהתרחש שנתיים עבר לעדות) המתلونת עמדה באופן איתן ויציב מажורי דבריה. עוד נקבע, כי גרסתה חופפת את גרסת המתلون (בשינויים המוחיבים הנוגעים מחוות הראייה השונה של כל עד ועדי) ומשתלבת עמה באופן המחזק את שתיהן. (סעיף 12 להכרעת הדיון)

.10. בית המשפט קמא, התייחס גם לעדותו של רס"ר מג'יד ערידה וקיבל את הדוח אשר הוגש מטעמו (ሞצג ת/13) כמסמך נכונה את התרשומות, את העובדה שהמתلون מסר לו את הדברים שנרשמו בדוח, ואת קיומן של החבלות בהן הבחן על פני המתلون.

באשר לעדותו של השוטר רס"מ מ', שמש כאחראי על ניהול החקירה והוא זה אשר גבה את הודיעות הצדדים וערך את דוח העימות בין המתלוון למערער, בית המשפט קמא, קבוע, כי השוטר היה שרי במצב של ניגוד עניינים עת טיפול בהליך החקירה, שעה שבינו לבין המתלוון קיימת היכרות יידידותית קודמת. כאן המקום לצין, כי השוטר מ' נידון לנזיפה (במסגרת הליך משמעתי שהתקיים נגדו) בגין פועלו זה. יחד עם זאת, בחינה, בدىיעבד, של פעולותיו, במסגרת הליך החקירה, לימדה - כי ביצע כראוי את תפקידו ואת הפעולות הנדרשות לצורך חקירת האירוע. החלטתו בדבר מעצרו של המערער וההחלטה לשחררו התקבלו על ידי הקצין הממונה בתחנה או על ידי בית המשפט, ולא על ידי השוטר מ'. כך גם, לשוטר מ' לא הייתה כל השפעה על ההחלטה בדבר הגשת כתב האישום.

בית המשפט קמא, לא התרשם, כי תוכן ההודיעות שנגבו הושפע באופן מהותי מניגוד העניינים בו היו מצוי השוטר. להתרשומו, כל חוקר תורן סביר, היה מבצע את הפעולות שבוצעו על ידי השוטר מ', אף, באופן דומה. מרבית הראיות שנשקלו במסגרת הכרעת הדיון, הן עצמאיות ונפרדות מהסייעות אציה נשוא ניגוד העניינים (סעיף 22 להכרעת הדיון).

עוד קבוע בית המשפט קמא, כי לא הונחה לפני תשתיית עובדתית לביסוס טענת קונספירציה בין השוטר לבין רשות התביעה ומילא לא הוכחה צזו. לפיכך, ובהתאם חזקת התקינות, לא נמצא כל קשר שנrankם בין השוטר הנ"ל לבין יחידת התביעות, אם זה בנוגע להגשת כתב האישום ואם זה ביחס למועד הגשתו.

לעומת עדויות עדי התביעה שהוא אמיןות ומהימנות על בית המשפט קמא, עדותו של המערער, הוותירה רושם בלתי אמין. כפי קביעת בית המשפט קמא, עדותו התאפיינה בסתריות פנימיות וחיצונית, לא אחת התחמק מממן תשובות, מסר תשובות חסרות הגיון פנימי או כאלה שאינן מתיאשבות עם ההיגיון הברי והשלל הisher והעלגה גרסאות כבושות. בית המשפט קמא פירט בהרחבה, במסגרת הכרעת דין, את הסתריות וחוסר ההיגיון, כפי שצצו ובלתי במהלך עדותו של המערער. נכון כל אלה, בא בית המשפט קמא לכל מסקנה, כי אין לסמן על עדותו הבלתי מהימנה של המערער ואין לבסס עליה ממצאי-עובדיה.

כך גם ביחס לעדותו של עד ההגנה, אביו של המערער. בית המשפט קמא, העניק לאוთה עדות משקל אפסי - זאת על רקע סתריות בין דבריו העד לבין דבריו המערער עצמו, במספר נקודות מהותיות ואף סתריות שנתגלו בין עדותו של העד לבין ראיות אובייקטיביות אחרות.

מכאן, קבוע בית המשפט קמא, כי המשיבה הרימה את הנTEL המוטל עליה והוכיחה מעבר לכל ספק סביר את עובדות כתב האישום.

בשלב שלאחר מכן, בחן בית המשפט קמא את הטענה בדבר "הגנה מן הצדוק" אותה העלה המערער למצא, לאחר בדיקת טענות הצדדים, כי אין מקום לקבל את הטענה. בית המשפט קמא דין בטענה בהתאם לכללים אשר נקבעו בפסקה בע"פ 3737/97 **יפת נ' מדינת ישראל** ועל פי המבחן ההלת

שלבי אשר נקבע בע"פ 4855/02 מדינת ישראל נ' בורוביץ (להלן: "פרשת בורוביץ").

.16. בשלב הראשון, קבע בית המשפט קמא, שאין חולק, כי השוטר פעל במצב של ניגוד עניינים וראוי היה, כי שוטר אחר יטפל בתיק. בכך נפל פגם בהליך שננקט בעניינו של המערער וועצמתו של הפגם אינה מבוטלת.

.17. בשלב השני, בבחן בית המשפט קמא - אם יש בקיומו של ההליך הפלילי, חרף הפגמים, משום פגעה חריפה בתחום הצדק וההגינות. תשובה לכך הייתה שלילית; את זאת הוא קבע לאחר בחינת הקритריונים אשר נקבעו בפרשת הורוביץ. וידגוש, בית המשפט קמא בבחן את חומרת העבירה וקבע, כי עניין לנו בעבירה חמורה שעוניינה - תקיפה הגורמת חבלה של ממש, על רקע "משולש רומנטי" שմגביר את המסוכנות הגלומה בעבירה עצמה.

מעבר לכך, עוצמת הריאות שהוכחו מבססת את אשמו של המערער. ראיות אלו כוללות את עדויותיהם האמינות של המתلونנים, לעומת עדויות ההגנה, אשר נדחו, על רקע היונתן בלתי מהימנת. עוד, נתקבלו ראיות לבנויות וחשובות הנוגעות לשלב שקדם לתחילה מעורבותו של השוטר בחקירה, כך שברור, כי אין כל נגיעה ו/או חפיפה בין מצב ניגוד-העוניינים בו היה שרווי השוטר. קיומן של ראיות אלו, הינו עצמאי והוא מושפע כלל מכל פגם ו/או ראייה אחרת.

הוסף לכך, לא נגעה יכולתו של המערער להתגונן. פעולות החקירה שביצע השוטר, חרף ניגוד העוניינים במסגרתו פעיל, היו פעולות חוקירה מקובלות וסבירות, הכל כפי המפורט בהכרעת הדיון.

יתר על כן, בית המשפט קמא הוסיף לבדוק את מידת האשם הרובץ על הרשות. בהקשר זה קבע, כי מידת אשמו של השוטר הינה מלאה. הוא שגה שגיאה מהותית, אם כי לא הוכח, כי עשה זאת מתוך כוונת זדון. יחד עם זאת, כתוב האישום הוגש לבית המשפט על ידי רשות אחרת, נקיה מכל רבב ולא הונחה לפניה בית המשפט קמא ولو תשתיית עובדתית ראשונית בדבר קונספירציה כלשהי שנrankמה, כמובן, בין השוטר לבין היחידה התובעת.

.18. בהינתן האמור, קבע בית המשפט קמא, כי המערער לא הצליח את השלב השני ומכאן, הוא לא נדרש לבחינת השלב השלישי, לפיו, יש לבחון, אם ניתן לרפא את הפגם באמצעות מתוונים יותר מאשר ביטול כתוב האישום.

.19. בית המשפט קמא, הוסיף והティיחס לטענות מספר אשר הועלו על ידי המערער ודחה אותן.

גור דין של בית המשפט קמא

.20. לאחר שבית המשפט קמא נדרש לטענות הצדדים, ומאחר והמשיבה לא עתרה להשתת עונש של מאסר בפועל, נקבע מתחם עונש הכלול קנס הנע בין 0 - לבין 3,000 ₪ ומתחם פיצוי הנע בין 500 - ל. 3,500 ₪.

.21. בבחינת העונש המתאים למעורער,לקח בית המשפט קמא במנין שיקולי את הטענה בדבר הגנהמן הצדיק, כשייקול לקולא, וזה עלא-אף שדחה אותה בשלב המקדמים בונגעו להכרעת הדיון. עוד, התייחס בית המשפט קמא לעברו הפלילי של המעורער, כאשר ביחס לעבירות אשר התייחסנו, לא ניתן להן משקל וזאת בשונה מההרשותה האחרונה משנת 2014, בגין מעשה אלימות כלפי המתלוונת. עוד, עמד בית המשפט קמא על העובדה, כי המעורער בחר לנחל את משפטו עד תום ומשך אינו נחשב כמי שחשס זמן שיפוטי יקר ו/או הודה ולתק אחירות על מעשיו. הנה כי כן, המעורער עמד על כפירתו, לא הביע חריטה ולא הפגין אמפתיה כלפי המתלוון.

במצב דברים זה, ובהעדר תסוקיר מטעם שירות המבחן ובהינתן הרשותה האחרונה, כפי העולה מעברו הפלילי של המעורער, מצא בית המשפט קמא, להטיל על המעורער עונש בדמות מאסר הצופה פני עתיד ולצדו עונשים כספיים.

.22. בית המשפט קמא, התייחס אף לטענת ההגנה באשר למעשה ה"בגדה" לכוארה ואשר מצדיקה, כביכול, הימנעות מהטלת פיצוי, ודחה אותה. אך גם ביחס לטענות נוספות אותן העלה המעורער בונגעו מצבו הכלכלי הקשה ופיתוריו ממוקם בעבודתו כאשר, לשיטתו, הוא פוטר בעקבות מעצרו. בית המשפט קמא דחה את הטענות מאחר ואלו לא הוכחו ולא נתמכו באסמכתאות.

הודעת הערעור ונימוקיה

.23. בהודעת ערעור מפורטת, שטח המעורער את שלל טיעוני כאשר בפיו שלוש טענות מרכזיות. **ראשית**, טעה בית המשפט קמא עת דחה את טענת ההגנה מן הצדיק, עלא-אף שמצא, כי נפל פגם בהליך שננקט בעניינו של המעורער וכי עצמותו של הפגם אינה מבוטלת. בנוסף, שגה בית המשפט קמא שלא יחס משקל ראוי ליתר מחדלי החקירה החמורים. **שנייה**, שגה בית המשפט קמא במשקל ובמהימנות שהעניך לעדויות המשיבה חרף הכשלים והסתירות הרבות שצצו בין העדויות לבין עצמו וכן בין בין הגרסה הרלבנטית כפי שנמסרה במשפטה. **שלישית**, נוכח הכשלים החמורים בתיק החקירה, מן הראי היה לפסול את הריאות שנגבו בעקבותיהם, זאת מתוקף דוקטרינת הפסילה הפסיכית ולכל הפחות לקבוע, כי משקל הריאות שנגבו הוא אפסי.

.24. לטענת המעורער, כתוב האישום הוגש בעקבות מסכת אירועים מצערת אשר הובילה להציג מצג שוווא בפני רשות אכיפת החוק וגם בפני בית המשפט באופן הגורם לumarur עיוות דין ממשוע. לגרסת המעורער, הוא אכן הגיע לביתה של גירושתו, כשהוא מצויד בשקיית מלאה חפצים השיכים לבתים המשותפת וזאת לבקשתה של המתלוונת. המתלוונת היא זו אשר התקשרה אליו והשניים שוחחו. בין

המערער למחלוקת היו ייחסים מורכבים, כאשר שנייהם היו מצויים בהילכי שיקום התא המשפטי. שהגיאע המערער לדירתה, המחלוקת פתחה לו את הדלת והחלו מדברים ברומנטית. או אז, החל המתلون להתערב בשיחה. משבקש המערער ממנה שינח להם, הוא קפץ על המערער והכה אותו באגרופים, קרע את חולצתו וגרם לו חבלות של ממש.

.25 ההחלטה בדבר הגשת כתב אישום נגד המערער (ולא כנגד המתلون) הינה תולדה של מצב דברים מקרי שנעו צל כלו בהיכרותו של המתلون עם השוטר מ', אשר החליט לחת את החוק לידי ולנווט את החקירה, כך שמלכתיה מר ש.ב. נחקר כמתلون ואילו המערער - נחקר כחשוד. בעשותו כן, סתם השוטר את הגולל על גילוי האמת ועל עשיית צדק והחטיא את מטרות ההליך הפלילי.

.26 תלונה ביחס להתנהלותו של השוטר מ' הוגשה לפרקליטות המדינה, כאשר המחלוקת לחקירות שוטרים החלטה שלא לפתח בחקירה כנגד השוטר (על החלטה זו הוגש ערעור אשר טרם הוכרע). עם זאת, הוחלט להעביר את התלונה לטיפול המחלוקת לפניות הציבור שמצוה, כי השוטר מ', עת גבה את כל הראיות בתיק, פעל בניגוד עניינים ובניגוד לחוק.

.27 לאור האמור, הגיע המערער לבית משפט קמא בקשה לביטול כתב האישום בטענה של "הגנה מן הצדק"; טענה אשר נדחתה על ידי בית המשפט במסגרת הכרעת הדין.

.28 לגישת המערער, טעה בית המשפט קמא עת דחה את טענת הגנה מן הצדק חרף הקביעה לפיה - נפל גם בהליך בעניינו של המערער. פגם זה, הבא לידי ביטוי בעצם ניהול הליך קוראה על-ידי חוקר שהוא ידידו של המתلون, הינו בעל עצמה והשפעה על כל ההליך הפלילי (עמ' 117 לגור הדין). יתרה מזו, קיימים עוד מחדלים שהוא אף בהם כדי להוביל לזכותו של המערער.

.29 שגה בית המשפט קמא, משלא נתן משקל ראוי הן לכשלים הרבים שאפיינו וליוו את גביה של הראיות בתיק והן לקביעת המחלוקת לחקירות שוטרים, ממנה עולה, כי - החקירה התנהלה בניגוד עניינים. מלבד זאת, לא ניתן להתעלם ממחדלי חקירה נוספים.

.30 טעה בית המשפט קמא משלא "חס משקל לסתירות הרבות הקיימות בין עדויות עדி המשיבה לבין עצמן ומשביך גרסתם, מלאת הסתרות, על גרסת המערער".

.31 פרק א' להודעת העreauו, כלל המערער רקע עובדתי באשר למערכת היחסים בין לבין המתلونת וכן, פירט את תשובתו לכתב האישום והסבירו באשר לשרשנות ההתרחשויות נשוא אותו אירוע העומד בסיס כתב האישום מושא ההליכים כאן. כן, הוא התייחס ליחס "העווין" של החוקר מ' כלפיו. לדידו, כתב האישום, רובו ככלו, מטענה ומטענה ומציג את סיפורו המעשה באופן הפוך, כאילו המערער הוא התוקף והמתلون הוא הקורבן, כל זאת, כאשר בפועל, המערער הוא קורבן למעלו של המתلون.

.32 בהמשך, שב וחידד המערער את הטענה בדבר מחדלי חקירה, את הטענות המקדימות ובכלל זה, הבקשה לביטול כתב האישום מכוח הגנה מן הצדק. לטענותו, מדובר בניגוד עניינים מובהק. השוטר מ', המצוី ביחסיו חברות טוביה עם המתلون, הוא זה אשר ביצע את פעולות החקירה כולם; את זאת הוא עשה מותקף אותה "קרבה" ויחסיו חברות.

בבקשר זה, אף הפנה המערער להוראות פקודת משטרת ישראל, שעוסקת בניגוד עניינים במילוי תפקיד, כאשר לדידו, בעניינו, החוקר מ' חרג באופן כה קיצוני מההוראות הפקודה עד שיש חשש שסוכלו מטרותיה ונרמסה עד דק מראית פni הצדוק.

.33. המערער סבל מיחס משפיל מצד הרשות שאמורות להיות אמוןנות על אכיפת החוק ולהגן עליו. הוא גם הושם במעצר והוגש נגדו כתב אישום, על לא עול בכפו ומתוקף הידיות הקיימת בין הגורם האמון על אכיפת החוק לבין המתלוון. הורתת הכרעת הדין, הנוטנת גושפנוקא להתנהלות חמורה מעין זו תהא בבחינת הוספה חטא על פשע ומشكך, מן הראי לזכות את המערער מכל אשמה.

.34. המערער עמד על העקרונות של דוקטרינת ההגנה מן הצדק ופסע במתווה אשר נקבע בהלכת בורוביץ. כפי דבריו, במקרה עסוקין, נפלו פגמים חמורים בהלכי החקירה, כך שקיים היליך הפלילי, חרף פגמים אלו, יש בו משום פגעה חריפה בתחושים הצדק וההגינות. הוסיף המערער וטען, כי הנسبות שהובילו להגשת כתב האישום הן כה שערויות עד שנראה, כי החלטה להעמיד את המערער לדין אכן חרגה ממתחם הסבירות. יתרה מכך, במקרה כגון דא, אין לתת משקל לריאות שנגבו מתוקף ניגוד-הענינים בו היה מצוי השוטר מ', וזאת לאור הפגמים החמורים שנפלו בהיליך החקירה.

.35. טענה נוספת באחתחו של המערער, הינה, כי מן הראי היה לפטול את קבילותן של כל הריאות מאחר ונגבו בניגוד עניינים מובהק וזאת בהתאם לדוקטרינת הפסילה הפסיקתית. לא זו אף זו, ככל שלא נפסלה קבילותן, מן הראי היה ליתן להן משקל אפסי שכן, לנוכח הנسبות בהן נגבו, ברי, כי - מהימנותן, אמינותן והמסקנות העולות ממן מוטלות قولן בספק ועל כן, אין בכוחם לספק את רף הרשותה הנדרש במשפט הפלילי.

.36. אשר על כן, לפי טיעוני "ב"ם המערער, טעה בית המשפט كما משלא בכך משקל נתן ראי לפגיעה בזכותו של המערער להיליך הוגן שהינה זכות יסוד. נוכח מעמדה החוקתי של הזכות להיליך הוגן, אין מנוס מהעברתה של כל ראייה, שהוגשה שלא כדין תחת שבטה של דוקטרינת הפסילה הפסיקתית כפי שגובשה בהלכת יששכרוב (ע"פ 5121/98 **רפאל יששכרוב נ' התובע הצבאי הראשי**, פ"ד סא(1) 461) (להלן: "**הלכת יששכרוב**").

.37. המערער עמד על יסודותיה של דוקטרינת הפסילה הפסיקתית כאשר לדידו, שגה בית המשפט קמא עת קבוע, כי חרף קיומם של פגמים שעוצמתם אינה מבוטלת, המשך קיומו של היליך הפלילי לא תוביל לפגיעה חריפה בתחושים הצדק וההגינות.

מלאכת השגת הריאות כנגד המערער נעשתה בניגוד לפקודת המשטרה ומכאן, מדובר בראיה שהושגה שלא כדין. הוסיף לכך, מדובר באין חוקיות שאינה "רחוקה" מן הריאות שהושגו ומכאן לא ניתן להתבסס על ריאות אלו.

.38. באשר למஹמות הריאות, טוען המערער, כי מדובר בראיות שנגבו - רובן ככולן - תחת מטריה של ניגוד-עניינים. החוקר מ' הוא זה שהביע את כל פעולות החקירה ומشكך, מדובר בפגם היורד לשורשו של היליך ומכתים כל ראייה ורואה. להבטחת זכותו של המערער להיליך הוגן, דומה, כי יידרש בית המשפט לפטול את כל הריאות הפגומות ולכל הפחות, להעניק להן משקל מועט ואף אפסי.

.39. ב"כ המערער לא פסח על ההליך בנוגע לדין המקדמי, כפי שהתנהל בפני בית המשפט קמא. ההליך החל להתנהל בפני כב' השופט ליל גוף, כך שככל הטענות המקדמיות נשמעו בפניה. מעלה משנה לאחר שהוגש כתוב האישום, הוחלף המותב הרלוונטי, כך שהדין עבר לככ' השופט דלית שרון גryn. העברת הדיון למותב שלא שמע את הטענות המקדמיות ושלא נחשף לשיל הטענות כפי שהועלו אף מוחז לפרוטוקול (ובכלל זה המלצה בית המשפט למסקנה לשקל חזרה מכתב האישום, כך לטענתו). פוגעת פגעה אונשה באפקטיביות של הטענות המקדמיות.

.40. לטענת המערער, התערבות בית המשפט שלערעור נדרשת לא בהקשר של הממצאים העובדיים, אם ביחס למסקנותו אליהן הגיע בית המשפט קמא על בסיס אותן ראיות וכן באופן ישום דוקטרינה ההגנה מן הצדק ודוקטרינת הפסילה הפסיקית.

.41. מחדלי חקירה וכשלים בניהול ההליך; המערער סקר את עדויותיהם של עדי המאשימה. תחילתה, הוא התייחס לעדותו של המתلون מר. ש.ג., תוך הפניה לעיקר דבריו וכן ליחסים בין לבון השוטר מ' וההיכרות ביניהם. לאחר מכן, הפנה המערער לעדotta של ל.ל. כאשר לדבריו, עדotta רצופה אי-דיוקים וסתירות, הן בין הودעתה במשטרה לבין עדotta בבית המשפט והן בין עדotta לבין עדotta של המתلون ועדotta של השוטר מ'. בהמשך, הפנה המערער לעדותו של השוטר מ' כאשר לדידו, עדotta רצופה השפטות ואי-דיוקים ואי-אמירתאמת מוחלטת; כל זאת, על רקע אינטראס אישי שנעוז ברצונו לסייע לחברו המתلون. בהקשר לעד מ', הוסיף וטען המערער, כי השוטר מ' הגיע לתחנה באותו יום עם המתلون, כאשר המערער היה כבר בתחנת המשטרה והמתין להגשת תלונה. כן, השוטר מ' ניהל את החקירה לבדו.

לו המותב ששמע את הראיות היה הוא עצמו המותב ששמע את הטענות באשר לטענת הגנה מן הצדק, התוצאה הייתה אחרת, כך על-פי טיעוני המערער.

.42. בהמשך, הפנה המערער לעדותו של המערער בבית משפט קמא וגם לעדותו של עד ההגנה, אביו של המתلون, מר. מ.ל.. לטענת המערער, אך ברור הוא לאורך ניהול ההליך שלו, כי השוטר פעל ביד אחת עם המתلون כדי להעליל על המערער. לא בכך, המערער לא נחקר ולא נשאל בקשר לחבלות אשר נגרמו לו, כך שהחקירה באשר לסוגיה זו, הייתה שטחית ורדודה.

על רקע כל המקובל לעיל, שגה בית המשפט קמא משלא ייחס את החומרה הראויה והנכונה לאי החקיקות שאפיינה את ההליך שלו ואף לא להשלכותיה של אי-חוקיות זו.

לחילופין, טענות ביחס לעונש

- .43. לשיטת המערער, העונש שהוטל לא עולה בקנה אחד עם עיקרונות ההלימה.
- .44. טעה בית המשפט קמא עת קבוע, כי מאחר והتبיעה לא עתרה לעונש של מאסר בפועל, אין מקום לקבוע מתחם עבירה ביחס לרכיב זה. מכאן, היה מקום להסתפק בהטלת פיצוי או קנס.
- .45. טעה בית המשפט קמא משביסס אחת מקביעותיו בניומי, כי המערער לא הגיע תעוזות רפואיות, המצביעות על הפגיעה הגוף נתנו לו כתוצאה מתקיפה המתلون, שכן, מסמכים אלה כן הוגשו לתיק בית המשפט ואף זכו להתייחסות נרחבת מצד הتبיעה במסגרת חקירותו הנגדית של המערער.

- .46. בקביעת מתחם העונש, בית המשפט קמא לא צין מתחם עונש הולם ביחס לרכיב הענישה שעוניינו מסר על תנאי ועל כן, לא ברור על סמך מה ומדוע הורה בית המשפט קמא על השנת רכיב ענישה זה. הדברים אמורים ביתר שאת שעה שנקבע, כי מן הראיו היה לסתות ממן המתחם (שלא נקבע) לקובא, זאת לאור עצמת הפגם שנפל בהליך החקירה (ראה עמ' 117 לגור הדין שורות 21-27).
- .47. נסיבות ביצוע העבירה הן חריגות וקיצונית. המדובר בתא משפחתי שהתפרק עקב בגידה של בת הזוג, שאף לאחר הפרידה המשיכה לטעתו במערער ולטעת בלביו תקווה, כי, בבוא היום, הם יחוزو לتفקד בני הזוג וכל זאת שעה שהיא ממשיכה לקיים מערכת יחסים עם המתלוון במקביל. נסיבות אלו מצדיקות קביעת מתחם ענישה לקובא, לא כל שכן נוכח מחדלי החקירה החמורים בתיק שאף הוכרו על ידי בית המשפט כמצדייקים הקלה בעונש.
- .48. גם בהקשר של הנסיבות שאין קשרו ביצוע העבירה - טעה בית המשפט קמא עת לא "יחס לנסיבות אלו משקל ראוי. עניין לנו במערער נתול עבר ר לבניי, מלבד הרשעה אחת משנהת 2014. על שולחנו סמוכה בת קטינה, כאשר המערער פועל, ללא זאת, לשקם את התא המשפחתי. מדובר בעבירה שבוצעה לפני מעלה שלוש שנים, המערער עצמה נחבלה וכיום אין כל מגע בין הנצחים. ועוד, המערער שילם מחיר כבד בעקבות האירועמושא ההליך דכאן, החל מפירוק התא המשפחתי, עדיבת הדירה שהיתה לו ולמשפחהו וכלה בהשחתה שמו מול מכניו".
- .49. בעניינו, שלל הריאות במסגרת הליך זה נגבו אך ורק על ידי חוקר שפועל תחת נגוז עניינים מובהק. مكان, ברי, כי מדובר בפוגמים היורדים לשורש ההליך, מכתימים את מכלול הריאות ופוגעים במהימנותן.
- .50. בהינתן האמור לעיל, לטענת המערער, יש להורות על ביטול פסק הדין מחמת הגנה מן הצדק ולכל הפחות, לפטול את כל הריאות הפגומות ולזקוט את המערער מכל אשמה. לחילופי חילופין בלבד, מבוקש לבטל את רכיב המסר על תנאי.
- .51. בטיעונו בפניינו, חזר ב"כ המערער המלומד על שלל נימוקיו, כפי שאלה פורטו בהרחבה במסגרת הודעת הערעור. ב"כ המערער שב והשליך את יהבו על מערכת היחסים אשר שררה בין הצדדים וביקש לשים דגש על ההשלכות של חילופי שופטים על זכויותיו של המערער כר, שכב' השופטת ליל גופר ששמעה תחילתה את טענות הצדדים, לאחר דיון ארוך ולא פורמלי, לשקל אפשרות של ביטול כתוב האישום. ב"כ המשיבה אף אישרה קיומה של תרשומת מעין זו. אלא שאז, הועבר התקיק לכב' השופטת דלית שרון גריין מבלי כל הכרעה בטענה של הגנה מן הצדק וטור קביעה, כי בית המשפט יזקק לאוותה טענה כחלק מהדין במסגרת הכרעת הדין, לאחר שמיעת ראיות.
- עוד; חזר ב"כ המערער על חלק מטענותיו בהודעת הערעור והפנה לעתירת המשיבה לתיקון כתוב האישום בשלב שלאחר שמיעת הוכחות, בשלב שלפני הטיעונים לעונש, זאת במגמה להוסיף עתירה להשתתת מסר בפועל. לדידי המערער, יש בכך משום עיונות נוסף המתווסף לשילול הליקויים שליוו הליך זה.

תשובה המשיבה לערעור

.52 לדידי המשיבה, אין מחלוקת, כי קיימת בעיתיות מסוימת בהתנהלותו של השוטר מ' ועדיף היה, כי שוטר אחר ינהל את החקירה. אולם, לצד זאת, ועל אף שבית המשפט קמא היה ער לבעיתיות הקיימת, לאחר שנחשף לכל הראיות והעדויות הרלוונטיות, הוא ביסס את הכרעת הדין על קביעות מהימנות חד משמעיות; מבליל לפסוח על טענות המערער באשר לפגמים אליהם הפנה במסגרת טיעונו. לצד ההתרשם מהעדים, הכרעת הדין נטמכת בראיות אחרות/נוספות, ובכללן זו"ח עימות, מסרון ועוד.

.53 לא זו אף זו; שני הצדדים נחקרו כחשודים, כאשר המתلون נחקר כחשוד (מצג נ/12) בתקופה הגורמת חבלה. גם השוטר מ' היה מעורב בחקירה, הרי שאין לו כל נגעה להחלטה בדבר הגשת כתב אישום מאוחר ומדובר ברשויות אכיפה נפרדות.

.54 המשיבה ביקשה לדוחות את הערעור על הכרעת הדין שכן, זו מבוססת על ממצאי מהימנות. זאת ועוד, כאשר בוחנים את התיק באספקלריה של מעורבות השוטר מ' וושאלים מה היא מידת השפעתו (הפסולה) על התוצץ הראייתי המוגמר שניצב בפני בית המשפט קמא ובוחנים את החומר הגלומי שנאסף על ידי השוטר מ' אל מול הראיות שהובאו בפני בית המשפט קמא, הרי שהמסקנה המתחייבת הינה, כי - ההשפעה של הפסולות שדבקה בשוטר הנ"ל על מערכת הראיות הינה שללית, כמעט ואינה קיימת, עד כדי כך שבמקרה כגון זה, עדיף אילולא הועלתה הטענה בדבר "הגנה מן הצד".

.55 במקרה זה, לא טענה המשיבה למאסר בפועל והסתפקה בעתרה להטלת רכיב ענישה של מאסר על תנאי ובכך היא פעלת נכון. מכאן, אין מקום להתערב בעונש שהוטל על המערער ומשכך מוצדק לדוחות את הערעור על כל רכיביו.

דין והכרעה

.56 לא ניתן לפסוח על הטענה לפיה - השוטר מ' פעל תוך ניגוד עניינים מובהק. ניכר, כי טענה זו ליוויתה את ההליך המשפטי לאורך כל חוליותו, מרגע לידתו עד ליום זה. כן, בית המשפט קמא, היה ער לאוותה טענה ואף הזהיר את עצמו ממנה.

.57 כאמור לעיל, בית המשפט קמא, קבע, כי אכן השוטר מ' פעל תוך ניגוד עניינים. כך גם המשיבה עצמה, צינה, במסגרת טיעוניה, כי עדיף אילו השוטר מ' היה מדווח אודות הנסיבות הקיימת בין המתلون ואף נמנע מביצוע פעולות חקירה במסגרת הליך מעין זה. יחד עם זאת, לצד הפגם האמור ועוצמתו, הגיע בית המשפט קמא לכל מסקנה שקיים של ההליך הפלילי חרף הפגם, אין בו ממשום פגעה חריפה בתוצאות הצדקה וההגינות; זאת בהסתמך על מספר אדנים.

טענת הגנה מן הצדק - המсмерת הנורמטיבית

.58. סעיף 149 ל^{חוק סדר הדין הפלילי} (נוסח משולב) התשמ"ב - 1982 (להלן: "החוק") מעגן רשותה של טענות מקדימות אשר עשוות לעמוד לרשותו של הנאשם בפתח הדיון במשפטו. הסעיף הרלבנטי לעניינו הוא סעיף 149(10) לחוק, וזו לשונו:

"לאחר תחילת המשפט רשאי הנאשם לטען טענות מקדימות, ובهن -"

(1)

...

(10) הגשת כתוב האישום או ניהול ההליך הפלילי עומדים בסתייה מהותית לעקרונות של צדק והגינות משפטית".

.59. מקורה של הדוקטרינה "הגנה מן הצדק" הינו פרי הפסיכיקה, ותחילתה ב - ע"פ 2910/94 ארכנט יfat נגיד מדינת ישראל, פד"י נ' 1, 221 (להלן: "הלכת יfat"). שם נקבע, כי ניתן היה לבטל את כתוב אישום או לעכב הליך פלילי שהוגש או בירורו עומדים בסתייה מהותית לעקרונות הצדק והגינות המשפטית. עוד נקבע שם, כי המבחן להחלטת דוקטרינה זו, הוא המבחן של "התנהגות הבלתי נסבלת של הרשות, הינו התנהגות שערוריתית, שיש בה משום רדיפה, דיכוי והתעمرות בנאשם".

.60. גדריה של הלכת יfat הורחבו באופן משמעותי בפסקה מאוחרת יותר במסגרת הלכת בורובי. שם, בית המשפט העליון קבע, כי יש להרחיב את היקפה של הטענה גם לMKרים בהם פועלו הרשותות מ투ר רשלנות.

"ביטולו של הליך פלילי מטעמי הגנה מן הצדק מהוOA אפוא מהלך
קיוצוני שבית המשפט אינו נזקק לו אלא במקרים חריגים ביותר.
בדרכן כלל ידרש הנאשם להראות שהתקיים קשר סיבתי בין
התנהגותן הנפסדת של הרשות לבין הפגיעה בזכויותיו, עם זאת אין
לשול אפשרות שהפגיעה בתחשות הצדק והגינות תיויחס לא
להתנהגות שערוריתית של הרשות, אלא למשל לרשלנותן, או אף
לנסיבות שאין תלויות ברשות כל עיקרן המחייבות, וمبرשות
בבירור את המסקנה כי במקרה הנתון לא יהיה ניתן להבטיח לנאשם
קיים משפט הוגן או שקיומו של ההליך הפלילי יפגע באופן ממשי
בתחשות הצדק והגינות. אך נראה כי מצב דברים זה אינו צפוי
להתרחש אלא במקרים חריגים ביותר".

.61. בהלכת בורוביץ, בית המשפט העליון קבע שלושה שלבים לבחינתה של טענת "ההגנה מן הצדק"; **בשלב הראשון**, על בית-המשפט להזות את הפגמים שנפלו בהליכים שנטקלבו בעניינו של הנאשם ולעמדו על עצמתם במנוגך משאלת אשמו או חפותו. **בשלב השני**, על בית- המשפט לבחון אם בקיומו של ההליך הפלילי חרף הפגמים יש משום פגעה חריפה בתחושים הצדק וההגנה. בשלב זה, נדרש בית המשפט לאזן בין האינטרסים השונים הכרוכים בקיומו של ההליך הפלילי, תוך שהוא נוטן דעתו על נסיבותיו הקונקרטיות של ההליך שבפניו. **בשלב השלישי**, משוכנע בית-המשפט כי קיומו של ההליך אכן הכרוך בפגיעה חריפה בתחושים הצדק וההגנה, עליו לבחון אם לא ניתן לרפא את הפגמים שנתגלו באמצעות מתחומים ומידתיים יותר מbijוטו של כתוב האישום, כמו למשל מתן משקל לטובות הנאשם בקביעת עונשו, אם יורשע (בש"פ 1498/07 **יווחאי הרשברג נגד מדינת ישראל**).

ולעניןנו:

.62. בבחינת המקירה עסקינו, אכן, בזכות קביע בית המשפט קמא, כי נפלו פגמים בהליכים וכי עצמתם אינה מבוטלת. בית המשפט קמא עמד על אותם פגמים ובכך המערער צלח את השלב הראשון. יחסית הידידות הקיימים בין השוטר לבין המתalon פוגמים בראיות פני הצדקה; הוכח קיומו של יחס כזה ובנסיבות אלו, עדיף היה אילו החוקר מ' מנע מביצוע פעולות חקירה במסגרת הליך זה. בהקשר זה, אין להטעם גם מהתשובה אשר התקבלה מקצין תלונות הציבור אשר נדרש לתלונה וקבע, כי החוקר אכן פעל במצב של ניגוד עניינים ואף הומלץ על נקיות הליך ממשמעתי גדו.

אולם, בבחינת השלב השני, ניכר, כי לא הצליח המערער לעبور משוכה זו. כאמור, בשלב זה, על בית המשפט לבחון שמא יש בקיום ההליך הפלילי חרף הפגמים ישום פגעה חריפה בתחושים הצדק וההגנהות ולצורך כך, על בית המשפט לבחון את נסיבותיו הקונקרטיות של ההליך שבפניו ובתווך כך ליתן את הדעת לחומרת העבירה, עצמת הראיות, נסיבות אישיות של המערער ושל קורבן העבירה, מידת הפגיעה ביכולתו של המערער להתגונן, חומרת הפגיעה בזכויותו של המערער, מידת האשם הרובץ על הרשות ועוד.

.63. בית המשפט קמא,בחן את הפרמטרים המוזכרים לעיל ולא מצאתי, כי נפלה טעות כלשהי בקביעתו;/או במסקנותו בוגר לסוגיה זו ומכאן שאין כל מקום להתערב בקביעותיו אלו. אין מאן דפלג, כי עסוקין בעבירה שאינה קלה שעוניינה תקיפה הגורמת חבלה של ממש. הדברים אמרוים במילוי על רקע הנسبות בהן בוצעה העבירה אשר, מוקדם במערכות היחסים העכורה בין הניצים, אשר אף מגביר את המסוכנות הגלומה במעשה עבירה מעין זה.

.64. על אף הפגם שנפל בניהול החקירה, בית המשפט קמא התרשם מהעדויות אשר הונחו על שולחנו, וזאת לאחר שאלת נבחנו היבט על ידו ולאחר שעבורו את כור ההיתוך של החקירה הנגדית. בשים לב להתרשמותיו הישירה מידת אמינותם ומהימנותם של העדים השונים, בית המשפט קמא החליט לאמץ את הגרסה של עדי התביעה תוך שהוא דוחה את גרסתם של המערער ואביו; גרסה שלא זכחה לאימונו של בית המשפט קמא. הטענה בדבר קיומו של מניע עכור המזין את הליך החקירה החל

מרגע לידתו ועד לסופו, מתקהה ודouceת אל נוכח העובדה, כי, עת הרשיע את המערער, בית המשפט קמא סמרק את ידיו, בין היתר, על ראיות הנוגעות לשלב שקדם לפועלות החקירה הראשונות שבוצעו על ידי השוטר מ'. וידגש, ראיות אלו היו עצמאיות شأنן להן כל נגיעה לפועלו של השוטר מ', אשר על-פי הנטען فعل תוך ניגוד עניינים. כך למשל, תיעוד שיחותיו של המתalon למועד 100, עדות השוטר-הסיר מג'יד ערידה, שרשם דז"ח פעולה נשוא ת/13, זאת לאחר שהגיע לדירת המתalon ופגש את המתalon בהיותו חבול ומדם, התיעוד הרפואי ביחס למATALON התואם את הנטען בכתב האישום ואשר לגביו לא הייתה מחלוקת כלל, ההודעות כתובות שלח המערער למATALON (ת/6-ת/12 ותרגום חלק מההודעות, כפי המשתקף מ-ת/14) אשר מחזקות את גרסהו, כאשר מנגד, לא הוגשו הודעות מטעם המערער על אף הטענה, כי קיימות כאלה.

לא זו אף זו; מדו"ח הפעולה נשוא ת/13 עולה, כי המתalon מסר גרסה ראשונית בהירה וממוקדמת ביחס למעשה התקיפה של המערער, אשר היכא את המתalon באגרופיו וגרם לו לחבלות של ממש. הנה כי כן, הגרסה הראשונית של המתalon, ביחס לאירוע העומד בסיס ההליכים דכאן, אינה קשורה כלל ועיקר לפועלו של השוטר מ'.

למען הבבירות, יודגש גם, כי - מעדותו של השוטר מ' בפני בית המשפט קמא, עולה, כי הוא חקר את המתalon תחת אזהרה (מצג נ/12) וכן גם את המערער. השוטר העיד, כי הוא הוזעק לתחנת המשטרה מאחר ושימוש, אותו זמן כוכן (עמ' 53 לפרטוקול, שורה 10), הוא בחר לחקור את המתalon תחת אזהרה מאחר והבין מהמעערר שהמתalon תקין אותו (עמ' 54, שורות 24-26) והחליטה את מי לחקור תחיליה, הייתה תולדה של כלל הנسبות וכן הוא הסביר זאת: "ראיתי שש.ג. הזמן משטרת, נידות הגיעו למקום, החשוד לא היה במקום, אפשר להבין מי המתalon ראשון" (עמ' 55, שורות 17-18). יצא כי, השוטר הפעיל שיקול דעת עצמאי, בשים לב לכל הנسبות שאפפו את מהלך האירוע, ללא כל תלות בזיהותו של מי מהצדדים.

.65. עוד; לא הוכח, כי נגעה יכולתו של המערער להtagונן. בחרנתי את שלל הראיות הקיימות בתיק בית המשפט קמא ועמדתי על עדויות הצדדים אשר נשמעו ועל פעולות החקירה שנעשו ודומה, כי בצדק ציין בית המשפט קמא, כי החקור فعل כפי המצופה מחוקר סביר, בנסיבות העניין, לפועל. למוטר לציין גם, כי שני הצדדים, הן המערער והן המתalon, נחקרו תחת אזהרה, החבלות של שניהם צולמו, הודיע לערער בדבר זכות הייעוץ עם עו"ד והזמין סניגור מטעם הסניגוריה הציבורית לצורר התייעצות טרם החקירה, נערך עימות בין שני הצדדים ונעשו עוד פעולות. לא הותחה בחוקר בשום שלב הטענה לפיה, כמובן, הוא לא רשם את כל דבריו של המערער או כי רשם דברים אחרים מפיו, לא נטען כי הפעיל עליו לחץ ו/או כי התייחס אליו בצורה לא ראייה.

.66. אמנם, לא ניתן להתעלם מהפגם הרובץ לפתחה של הרשות החקורת. חובה הייתה על השוטר מ' לדוח למומנים עליו אודות הקשר הקיים בין המתalon ואף להימנע מתיפול בהליך החקירה. יחד עם זאת, הוכח, כי השוטר לא פעל מתוך ذדון. עת נשאל מדוע לא ציין בפני החקירה (בפני הובא תיק החקירה) אודות הנסיבות הקיימת בין המתalon, ענה השוטר בזו הלשון: "שלא יהיה לו שיקולי"

חקירה של שחרור או מעצר של מי מהם יהיה לי יד בדבר זהה" (עמ' 56, שורה 15) ובהמשך, "כדי שלא יהיה איזה שהוא משוה, הлик פסול בזה שאין אגיד לו זה ש.ג. הוא חבר שלי, חבר? זה שאין מטייל איתו והוא יגיד לי טוב אני משחרר ואת זה אני עוצר, אז לא אמרתי כדי למנוע את זה" (עמ' 56, שורות 18-19).

למען הבahirות נציג, כי השוטר שביצע את פעולות החקירה אינם משמש גם כגורם המוסמך לקבל החלטה בנוגע להגשת כתב האישום. כן, לא הוכח ואף לא נטען, כי קיימת קונספירציה בין השוטר לבין מי מטעמו לבין מי מטעם היחידה התובעת. ניכר, כי הן ההחלטה באשר להגשת כתב אישום והן ניהול ההליך המשפטי עצמו, באו תוך הפעלת שיקולים בריאים ונכונים שלא נפל בהם הרבה.

על פניו ניכר, כי החקירה בוצעה תוך הפעלת שיקולים מڪווים. לא נטען ולא הוכח, כי השוטר אימן על המערער או כי פעל באופן מכוון ו/או זדוני תוך רmissה ו/או פגיעה ממשית ועומקה בזכותו המהוות של המערער. אף הטענות אותן הולה ב"כ המערער לפיהן, כמובן, השוטר פנה למערער בלשון מאימת באומרו לו "אני כבר אטפל בר טוב", לא הזכרו על ידי המערער עצמו והוא לא העיד ביחס אליהן.

67. על רקע האמור לעיל, צדק בית המשפט كما בקביעו, כי המערער לא הצליח את השלב השני לאחר שלא הצליח להוכיח, כי קיומו של ההליך הפלילי, חרף הפגם, יש בו מושם פגעה חריפה בתוחלת הצדק וההגינות. בכך, דינה של הטענה בדבר "הגנה מן הצדק" להידחות.

הטענה בדבר פסילה פסיקתית

68.UPI בפי המערער טענה נוספת לפיה, מן הראי היה לפסול את קבילותן של כל הראות מאחר ונגנו בנגד עניינים מובהק וזאת מכוח דוקטרינת הפסילה הפסיכית. לא זו אוף זו, ככל שלא נפסלה קבילותן של ראיות אלו, מן הראי היה ליתן להן משקל קטן ואף אפסי שכן, נוכח הנסיבות שעמדו בבסיס גבייתן, הרי, כי - מהימנותם, אמינותם והמסקנות העולות ממן מוטלות قول בספק ועל כן אין בהן די לצורר הרשעה בפליליים.

לгинשת המערער, טעה בית המשפט כמו מטה נטען משקל ראוי לפגיעה בזכותו של המערער להליך הוגן; במיוחד שעה שמדובר בזכות יסוד. נוכח מעמדה החוקתי של הזכות להליך הוגן, אין מנוס מהעברתה של כל ראייה שהושגה שלא כדין תחת שבטה של דוקטרינת הפסילה הפסיכית כפי שגובשה בהלכת יששכרוב.

69. בהלכת יששכרוב, פסקה 63 שם, נקבע כך:

"**הנחת המוצא בשאלת קבילותן של ראיות היא זו הנוגעת עימנו מז'**

עמוד 15

כל הזכויות שמורות לאתר פסק דין - verdicts.co.il

ומתميد, ולפיה ראייה רלוונטית - קבילה במשפט. עם זאת, לבית-המשפט מסור שיקול-דעת לפטול קבילה של ראייה בפליליים, אם הוא נכון לדעת כי הראייה הושגה שלא כדין וכי קבלתה במשפט תיצור פגעה מהותית בזכותו של הנאשם להליך פלילי הוגן החורגת מגדירה של פיסקת ההגבלה.

הנה כי כן, בהתאם לדוקטרינה הפסיקטיבית, פסילת קבילה של ראייה בפליליים בשל דרך השגתה, תלולה בהתקיימותם של שני תנאים מצטברים: האחד- כי הראייה הושגה שלא כדין; והשני- כי קבלת הראייה במשפט תפגע ממשמעותיה בזכותו של הנאשם להליך הוגן שלא בהתאם לתנאי פיסקת ההגבלה."

ובהמשך, בפסקה 69, שם:

"בהתאם לכך, קובעת דוקטרינת הפסילה הפסיקטיבית כי ראייה שהושגה שלא כדין תיפסל, אם קבלתה במשפט תיצור פגעה מהותית בזכות להליך הוגן שלא על-פי גדריה של פיסקת ההגבלה. לשון אחר; לשם פסילתה של ראייה שהושגה שלא כדין נדרש כי קבלתה במשפט תפגע בהגינות ההליכים כלפי הנאשם - פגעה שהיא ממשמעותית, לתוכלת שאינה ראייה ובמידה שעולה על הנדרש. בנסיבות אלה, קבלת הראייה במשפט תעלה כדי פגעה שלא כדין בזכות החוקתי לכבוד ולחירות. כדי למנוע פגעה זו, על בית-המשפט לפטול את קבילתה של ראייה. "

.70. בהלقت יששכרוב נקבע, כי לנאמן בהליך פלילי יש זכות להליך הוגן. זכות זו איננה מוחלטת ויש לאזן בין ערכיהם אחרים ובכלל לאזן בין מכלול השיקולים, הזכויות והאינטרסים הרלוונטיים להליך הפלילי. האיזון בין הערכים השונים, יעשה על פי שיקול דעתו של בית המשפט ובכל מקרה לגופו.

באוטו פסק דין נמנו שלוש קבוצות עיקריות של שיקולים רלוונטיים לאותה שאלה כאשר לא מדובר ברשימה נוקשה וממצה. **הקבוצה הראשונה** מונה בתוכה שאלות אלו: ראשית, אופיה וחומרתה של אי החוקיות שהיתה כרוכה בהשגת הראייה (הදעת נותנת כי אין דינה של הפרה טכנית, זניחה או קלת ערך של כללי החקירה, כהרף הפרה חמורה של כללים אלה תורף פגעה ממשמעותית בזכות יסוד מרכזית של הנחקר); שנית, האם רשות אכיפת החוק עשו שימוש באמצעותי חקירה בלתי כשירים במכoon ובזדון או שמא בתום לב; שלישית, לבחון אם במקרה הספציפי מתקיימות "נסיבות מקלות" שבכוון להפחית מחומרתה של אי החוקיות שהיתה כרוכה בהשגת הראייה; רביעית, האם בנסיבות אפשר היה להשיג את הראייה באופן חוקי; ולבסוף, האם הראייה הייתה מתגלית או מושגת גם ללא השימוש באמצעותי חקירה הבלתי כשירים; **קבוצת השיקולים השנייה** הרלוונטית להפעלת שיקול הדעת השיפוטי נוגעת למידת ההשפעה של אי החוקיות שבאמצעי החקירה על הראייה שהושגה; **ocabotat shikolim**

השלישית עניינה בהשפעה שתאה לפסילת הרaira על מלאכת עשיית הצדק במובנה הרחב (כאשר הפרמטרים העיקריים בעניין זה הינם חשיבות הרaira להוכחת האשמה, מהות העבירה המויחסת לנאמן ומידת חומרתה). (ראה פס"ד ישכרוב מפסקה 69 עד 74).

71. ניכר, כי בית המשפט קמא לא התייחס לטענה זו, וזאת על אף, כי הטענה הועלתה בסיכון טענות המערער. יחד עם זאת, בבואי לבחון טענה זו, דרך המשקפים של דוקטרינת הפסילה הפסיכית, ניכר, כי, קיימת חפיפה (במידה רבה, אם כי לא מלאה) בין השיקולים העומדים בסיס טענת "הגנה מן הצדק" (אשר נבחנה ונבדקה על-ידי בית המשפט קמא), לבין המבחנים העומדים בסיס דוקטרינת הפסילה הפסיכית.

יציקת התמהיל של המצד העובדתי הפסיכי (אודות הנسبות שאפפו את הליך החקירה הפסיכי) אל תוך תבנית הפסיכה וההלך, כפי שהוא קיימת באשר לדוקטרינת הפסילה הפסיכית, מלמדנו, כי - אין חולק, שהראיות העומדות בבדיקה הושגו אגב הפרת חובתו של החוקר שלא לפעול תוך ניגוד-עניןיהם. משמע - השגתן הייתה שלא כדין. יחד עם זאת, הוכח, כי החוקר לא פעל מתוך חזון או כוונה. עוד הוכח, כי הרaira הושגה שלא בכפייה /או תוך הפעלת כוח וזו נמסרה באופן חופשי ומרצון, תוך-עמידה על זכויותיו של הנחקר במלאן. יתר על כן, עניין לנו בחקירה בנוגע לעבירות תקיפה שאינה קללה-ערך ואשר, בנסיבותיה, אין להקל ראש בחומרתה.

דומה, כי בנידון דין, חשיבות רבה קיימת לטענה שינטו לשאלת - איך השפיעה אי-החוקיות שדבקה בפעולות החקירה שנעשו על-ידי השוטר "הנגוע" על הרaira שהושגה? עינינו הרואות, המערער מסר את גרסתו ועמד עליה, לאורך כל המתווה בו פסע במסגרת הליך זה, הן בחקירתו לראשונה בפני החוקר, והן בעימות אשר נערכו ובהמשך הדברים אף בפני בית המשפט קמא. מסקנה דומה, עולה אף ביחס להודעת המתלוון אשר החלה לקרים עור וגידים, אף טרם נכנס השוטר מ' לתמונה. מכאן, נבצר מבינתי - מה השפעה הייתה לאי-החוקיות על הרaira שהושגו. בבחינת מעלה מן הצורך, יודגששוב, כי בחינת הריאות שקדמו לשלב בו החל השוטר מ' לחזור את המעורבים בפרישה, מושא הליך זה, ובוחנתן של שאר הריאות ובכלל זה, גרסת המערער, כפי שהובאה בפני בית המשפט קמא, מביאה אותנו לכל מסקנה, כי השפעת אי-החוקיות והפסול שדבק בהליך החקירה על הריאות שהושגו, אינה כה שולית ומזערית. עינינו הרואות, הפגיעה בזכותו להליך הוגן, אינה כה מהותית /או ממשית.

לאור המקובל, דין הטענה להידחות.

הערעור ביחס לממצאים עובדה והכרעת הדין

73. המערער מלון גם על הכרעת הדין ועל ממצאי המהימנות, כפי שאלה נקבעו על ידי בית המשפט קמא. במקרים נימוקי הכרעת דין של בית המשפט קמא, לעומת, עולה, כי, זו מבוססת על ממצאי עובדה והתרשומות

מידת מהימנותם של העדים אשר העידו בפנוי ומהמשמעותם אשר הוצגו. בית המשפט קמא שמע את העדים והתרשם מידת אמיןותה של גרסת עדי התביעה, לה מצא בית המשפט קמא תימוכין בראשית ובמוסגים אשר הוגשו; ואשר ייחדי ניוטו לקרה מסוימת מרשיעה זאת, על אף קיומו של הפגם עליון עמדתי לעיל, כפי הנטען על-ידי ב"כ המערער.

74. כלל נכון הוא, כי במקרים כגון דא, עת מדובר בהכרעת דין המבוססת על קביעות באשר למהימנות העדים, נתיתו של בית המשפט שלערעור להטעurb הינה מצומצמת וזה שמורה למקומות נדירים וחרים בהם מוצאת ערצת הערעור, כי המסכת העובדתית אשר נקבעה על ידי הערכת הדינית אינה מתקבלת על הדעת ואני מתישבת עם חומר הראיות (ראה לדוגמה; ע"פ 6020/07 **גואטה נ' מדינת ישראל**, פסקה 25 לפסק דינה של השופט ארבל (30.11.09); ע"פ 3914/05 **אלחר נ' מדינת ישראל**, פסקה 13 שם (10.11.08); ע"פ 111/99 **שורץ נ' מדינת ישראל**, פ"ד נד(3) 769 (780)).

75. דומה, כי בית המשפט קמא בוחן את מגוון הראיות שהובאו אל פתחו בקפידה, תוך התייחסות לטענות שהועלו על-ידי הצדדים. בפנינו, המערער לא הצבע על טעם מיוחד המצדיק את הטעבותנו. מכל מקום, המערער העלה את אותן טענות בפני בית המשפט קמא שהיא עיר למסכת העובדתית אשר נפרשה בפנוי ולאחר מכן מקיים של שלל הטענות והראיות, בצדק, הגיע ל注明出处 המרשעה.

76. לעומת זאת, בנסיבות הנדרש, אבחן להן חלק מהסתירות שנתגלו בדבריו של המערער. טול דוגמה, בתשובתו לאישום טعن, כי המתلون הכה אותו באגרופיו והפיilo לכיוון המדרגות. לעומת זאת, בחקירתו הראשית, לא ציין כלל שהמתلون הפilo לכיוון המדרגות בהמשך, במהלך חקירתו הנגדית, לא ידע לומר אם נפל למדרגות, אם לאו. באחת ההזדמנויות אמר "**לא זכור לי**" (עמ' 74, שורה 2), בהמשך אמר "**תסמן עלי אני זוכר טוב מאד**" (עמ' 74, שורה 6) ובהמשך השיב, "**לא זכור, לא נראה לי שנפלתי....**" (עמ' 74, שורה 8) ובהמשך השיב: "**לא זכור, קיבלתי מכות אבל אני לא זוכר אם עפתי למדרגות**" (שם, שורה 17).

ביחס לחבלות אשר נגרמו לumarur, לא הוגש תיעוד רפואי בעניינו. המערער נבדק בבית חולים בליל האירוע, כשהוא מלאה בשוטרים וזאת טרם הגיע לבית המעצר, כך העיד המערער עצמו. למרות זאת, תיעוד רפואי רלוונטי לא הוגש לתיק בית המשפט. המערער מצא לנכון להפנות לעדויות ולראיות שיש בכוח כדי לחזק את הטענה באשר לפגיעה שנגרמה לו. אך שוב, כאמור לעיל, לא צורף תיעוד רפואי התומך בטענה זו.

כך גם ביחס להודעות הכתובות אשר לטענת המערער שלחה אליו המתلونת. ביחס להודעות אלו, טען המערער, כי הוא יציגן באמצעות עורך הדין שלו (עמ' 79, שורה 15), אלא שגם, הודעות אלו לא מצאו את דרכן אל תיק בית המשפט, זאת על אף חשיבותן באשר לאיימות טענת המערער ועל אף הקלות באשר לאפשרות השגתן. תשובה לכך לא ניתנה על ידי המערער.

לא זו אף זו, המשיבה הוכיחה את קיומן של החבלות שנגרמו למתלוון, כאשר המערער לא ידע להסביר איך אלה נגרמו. הוא אף טען בהזדמנות אחת שהמתלוון הוא זה שגרם את החבלות לעצמו. (עמ' 79, שורה 22).

הוסף לכך, בפני בית המשפט קמא, העלה המערער גרסה כבושא שלא نطענה קודם לכן. לטענת המערער, השוטר רשם למתלוון הودעה בזו הלשון: "אני אזין אותו אל תdag". טענה זו نطענה לראשונה במהלך עדותו של המערער בפני בית המשפט קמא. כאשר נשאל מדוע לא הטיח טענה זו בפני השוטר בשלב מוקדם יותר, לא ידע לספק תשובה המניחה את הדעת (עמ' 79, שורות 4-14).

בית המשפט קמא היה ער לכל הטענות, הסתרות, אי הדוקים, התהיות והכשלים ואף ניתח כל מצא וממציא מבלי שפסח על טענותיו של המערער שזכה להתייחסות ראויה.

.77 כך גם בהקשר של עדויות עדי הנסיבות. לאחר בינה מדוקדקת ביחס לגרסתם של עדי הנסיבות, המוצגים אשר הוגשו, לצד עיון בפרוטוקול הדיון בבית המשפט קמא, לא הצליחו לרדת לסוף דעתו של המערער עת גרט, כי קיימות סתרות מהותיות היורדות לשורשו של העניין.

טענותיו של המערער, בהקשר זה, הועלו גם בפני בית המשפט קמא שמצוין, בסופו של יום, לדוחותן. חלק מהראיות, דוגמת התייעוד הרפואי של המתלוון (ה/3 ו- ה/4) ואו המסרים שליח המערער למתלוונתו ועוד; כל אלה - שימשו כנקודות אחיזה אשר לימדו את בית המשפט קמא על המתווה הנכון שיש לפסוע בו, במיוחד שעה שמדובר בראיות חיצונית עצמאיות (המנוטקות מהפגם אליו טعن המערער לאורך כל הדרך).

מכלול הדברים ולאחר עיון בהכרעת דין של בית המשפט קמא, לא מצאתי כל בסיס להטעבות במצאי העבודה ומהימנות שנקבעו. לא נראה, כי זהו אחד מהמקרים בהם נפלה טעות של ממש במסקנותיה ובקביעותיה של העראה הדינית. חשוב להציג כי **"השאלה איננה אם קיימים אי-**דוקים **ואו התאמות בפרטים,** אלא אם המקשה יכולה היא אמינה ואם הגרעין הקשה של האירועים והתמונה הכוללת המתבלת מן העדות והחויקים לה מאפשרת מסקנה בדבר אשמת **המערער מעבר לכל ספק**" (ע"פ 993/00 נור נ' מדינת ישראל, פ"ד נ(6) 205, 233 (2002)).
יפים לעניין זה דברי השופט ש"ז חשי:

"...מטיבו של המין האנושי שאינו בן-תמותה מכשיר דיק אוטומטי... לא יפלא, איפוא, שסתירות ואי-דוקי-לשון שכיחים הם לא רק בדברי עדים שונים, אלה בהשוואה לאלה, כי אם גם בדבריו של עד אחד גופו, בתשוביינו בחקירה הראשית ובחקירה הנגדית, ובהתחשב בדברים אשר בא-כוח הצד אחד או הצד الآخر משתמשים לשים בפיו"

(ע"פ 100/55 מאיר נ' היוזץ המשפטי לממשלה, פ"ד ט 1218,

(1224)

נראה, כי במקרה הנדון לא התגלו סתיות מהותיות אשר יש בהן לשנות את ההחלטה מתחת למצאי העובדה והמהימנות שנקבעו. מכלול העדויות, נראה, כי ניתן לקבוע מממצאים מרשיינים ברורים ביחס למערער. דברים אלו מקבלים משנה תוקף לאור האדנים הנוספים עליהם מבוססת הרשותו של המערער, הכל כפי אשר פורט בהרחבה במסגרת הכרעת הדיון.

לא נעלמה מעניינו טרונייתו של המערער באשר להחלה המשפט אשר ישב בדיון בעניינו, כך שתחילה הדיון התקנה לפניה כב' השופטת לili יונג גפר - בפניה הועלו באריכות, טענות מקדמיות, במסגרת דיון לא פורמלי, אשר בעקבותיו, כפי הנטען על-ידי המערער, אף הומלץ למשיבת לשקל את המשך צעדיה ובכלל זה, חזרה מכתב האישום, אלא שבהמשך, הדיון בתיק זה הובא לפניה השופטת ד. שרון גrin ובר, כי העברת התקין בפני מوطב שלא שמע את הטענות המקדיות באופן בלתי אמצעי ושאינו חשוף למזהות הדברים (אשר, כפי הנטען, בחלקן התקנה מוחוץ לפרוטוקול), פוגעת בהגנתו של המערער.

-dom, כי לא יוושע המערער מטעון זה. אך ברור הוא, שאותו מوطב ששמע תחילת את טיעוני הצדדים (כב' השופטת לili גפר), טרם העברת התקין למوطב אחר, מצא לנכון לקבוע את המשך הדיונים בתיק להוכחות ולשמיית עדויות הצדדים תוך קביעה, כי הטענה המקדמית בנושא הגנה מן הצדק תוכרע במסגרת הכרעת הדיון ולאחר מכן שמיית כלל הראיות בתיק כלו (ראה פרוטוקול דיון מיום 22.12.15); שם ציין מפי של ב"כ המערער: "בהתמלצת בית המשפט, אני מסכים שהטענה המקדמית בנושא הגנה מן הצדק תוכרע במסגרת הכרעת הדיון...". (שם, עמ' 4 שורות 23 - 25).

הערעור ביחס לעונש

בפיו של המערער טענות גם ביחס לחומרת העונש אשר הוטל עליו. גם בהקשר זה, הלכה ידועה היא כי ערכאת הערעור תתעורר בחומרת העונש שהוטל על ידי הערכאה הדינית רק במקרים חריגים בהם קיימת סטייה ברורה מדיניות הענישה הרואיה (ראו למשל ע"פ 9097/05 מדינת ישראל נ' ורשילובסקי (3.7.2006); ע"פ 1242/97 גリンברג נ' מדינת ישראל (3.2.1998); ע"פ 3091/08 טרייגר נ' מדינת ישראל, פיסקה 11 (29.1.2009)). דומני, כי בעניינו, אין כל הצדקה להתעורר בגזר הדין כפי שניתן על-ידי בית המשפט קמא.

בית המשפט קמא בבחן את כל טענות הצדדים, הפרק כל אבן, אמנם לא קבוע מתחם עונש הולם ביחס לרכיב המאסר (בשל עמדת המשיבה שלא עתרה למסר בפועל), אך קבוע את מתחם העונש ההולם ביחס לכנס ולפיצוי וכן את העונש הרואוי לumarur, בשם לב לנסיבות שאיןן קשרות בביצוע העבירה. העונש אשר הוטל בסופו של יום, אינו מחמיר יתר על המידה עם המערער. נהفور הוא, בית המשפט קמא הקל במידת מה עם המערער, בהתחשב במגוון הטענות והנסיבות האופפות את ההליך הפלילי

כأن.

.81 על חומרתה של העבירה בה הורשע המערער, עמדו מגוון בתי המשפט לא אחת, תוך הדגשת הצורך במלחמה באלים אשר פשרה בחברתנו והפכה לנפוצה: "יש לשוב ולהציג כי זכותו של כל אדם לחיים ולשלמות הגוף היא זכות יסוד מקודשת ואין להתריר לאיש לפגוע בזכותו זו. יש להלחם באלים שפיטה בחברה הישראלית על כל צורותיה וגונינה, אם בתוך המשפחה ואם מחוץ לה, אם בקרוב בני נוער ואם בקרוב מבוגרים. זהו נגע רע שיש לבعرو מן היסוד" (ע"פ 3863/09 מדינת ישראל נ' חסן (10.11.2009)).

.82 בבחינת מדיניות הענישה הנהוגה במקרים כאלה, ניכר כי בית המשפט קמא, לא סטה מדיניות זו. לדוגמה; ב申诉 רע"פ 3555/16 אילן יהה סברי נ' מדינת ישראל (16.05.04); המבוקשים שם הורשעו בבית משפט השלום בעבירה של תקיפה הגורמת חבלה של ממש והמבקש 1 הורשע בעבירה נוספת של חבלה כשהעברית מזין. השניים תקפו את המתalon על רקע חדש, כי הוא גנב להם בקבוק ויסקי מהמקולת. על מבקש 1 הוטלו 4 חודשים מאסר לריצוי בדרך של עבודות שירות ועל המבקש 2 הוטלו 2 חודשים מאסר לריצוי בעבודות שירות; זאת לצד עונשים נוספים. ערעור שהוגש לבית המשפט המחויז נדחה וכך גם בבקשת רשות הערעור. בית משפט השלום, בשים לב לעבירות בהן הורשע המבקש 1 וחלקו הנוסף שהתבטא בהcats המתalon באמצעות מקל,קבע מתחם עונש כנה בין 4-12 חודשים מאסר לריצוי בפועל, מאסר על תנאי ופיצוי, אשר למבקש 2, מתחם עונש נקבע כנה בין לבין מאסר אשר יכול להיות כלו על תנאי לבין 10 חודשים מאסר לריצוי בפועל לצד עונשים נוספים.

בהקשר זה ראה גם רע"פ 6756/14 יצחק בן חמו נגד מדינת ישראל (15.01.15).

.83 המערער הוסיף וטען כי, שעה שהמשיבה לא עטרה להשתת עונש בדמות של מאסר בפועל, הרי - כי אז, בבאו לקבוע את מתחם העונש ההולם, בית המשפט קמא אינו צריך לקבוע גבולות ביחס לעונש המאסר (שכלל לא נתבקש), ומכאן, לא היה מקום להשתת עונש של מאסר מותנה. טענה זו אינה נהירה לו, אינה מקובלת עלי וدينה להידחות. בהקשר זה, אציין, כי המשיבה, במסגרת טיעוניה לעונש, עמדה על הדרישה באשר להשתת עונש הצופה פנוי עתיד בדמות של מאסר על תנאי, זאת לצד הטלת פיצוי וקנס.

שעה המשיבה עטרה במסגרת טיעוניה לעונש, להטלה עונש צופה פנוי עתיד, אין לומר, כי נגרם לערער עיוות דין בשל כך. מסקנה זה מקבלת משנה תוקף, נוכח העונש הרואוי, המאזן והמידתי, כפי שהוא על המערער בסופו של הליך.

.84 הנה כי כן, ניכר, כי עניין לנו בעונש סביר ומידתי ההולם הן את נסיבות ביצוע העבירה והן את נסיבות העוסקה.

.85. לאור המקובל לעיל, לו דעתך תישמע, הייתי ממליץ לחברותי לדוחות את הערעור על כל רכיביו.

סאאב דבור, שופט

סגנית הנשיא, השופטת אסתר הלמן - אב"ד:

MSCIMA.

אסתר הלמן, שופטת, סגנית נשיא

יפעת שטרית:

MSCIMA.

יפעת שטרית, שופטת

הוחלט אפוא, מה אחד כאמור ב חוות דעתו של כב' השופט סאאב דבור.

ניתן והודע היום כ"א אדר תשע"ח, 08/03/2018 במעמד הנוכחים.

אסתר הלמן, שופטת
יפעת שיטרית, שופטת
סאאב דבור, שופט
ס. נשיא

עמוד 22

כל הזכויות שמורות לאתר פסקי דין - verdicts.co.il

הוקלד על ידי עוזי זונדר

עמוד 23

כל הזכויות שמורות לאתר פסק דין - verdicts.co.il